

DULCE INFERN

VLADIMIR MÂNĂSCURTĂ

CUPRINS

I.	Cât de adevărată, atât de ireală	7
II.	Ecoul destinului	23
III.	Puterea miilor de gânduri	33
IV.	Depart, dar aproape	43
V.	Energia dragostei	49
VI.	„Te iubesc” e prea puțin	57
VII.	Tablou abstract	65
VII.	Război cu numele „iubire”	77
IX.	Nu vreau să pleci, nu te pot face să rămâi	91
X.	Trandafir lipsit de parfum	103
XI.	Dependent de ea	111
XII.	Rătăcit în regrete	115
XIII.	Sămânță de încredere	121
XIV.	Cortină căzută	145
XV.	Cine iubește, nu poate urî	153
XVI.	Greu de acceptat	161
XVII.	Trecut, separat de viitor	167
XVIII.	După furtună, respiră și trăiește	175
XIX.	Miraj înșelător	187
XX.	Axa iubirii	195

I.

CÂT DE ADEVĂRATĂ, ATÂT DE IREALĂ

C easul de pe mâna lui Oscar arată ora 21.00, dar ea încă n-a venit. Ochii lui o caută frenetic, cu deznădejde, dar ea încă nu-i. Terasa e aproape plină, gălăgioasă, și numai Oscar stă singur, în așteptare. Ziua a cedat, lăsând seara, să învăluie totul într-un amurg, aproape de basm. Pe terasă sunt purtate conversații pe diverse teme și doar Oscar are un alt gând, care pare nepotrivit în acest anturaj.

La un moment dat cineva intră, el aruncă privirea plină de speranță la persoana care își face apariția, dar nu este ea.

— Straniu, – s-a gândit Oscar, – timpul trece incredibil de lent, oare astăzi nu te voi vedea?

Și uite că momentul mult așteptat a sosit. De parcă soarele a reapărut. Ea a umplut totul cu o lumină blândă. Toată lumea a înghețat. Nu se mai aud vorbele, muzica, toate au dispărut undeva pe planul secund. A rămas doar tăcerea, în care se auzea numai bătaia inimii lui Oscar. Ea, ca de obicei, arăta perfect. S-a apropiat cu pași ușori și rapizi, de parcă ar fi zburat printre mese, l-a sărutat și zâmbind s-a așezat ală-

turi. Nefind în stare să-și mute privirea în altă parte, el, pur și simplu, stătea și admira frumusețea ei.

Era acum atât de aproape de el, își ținea spatele drept și capul puțin înclinat, încât părul care îi acoperea obrazul părea un voal misterios.

— Aș da orice pe lume pentru privirea ta, pentru zâmbetul tău magic. Cât de frumoasă ești... Oare ce gânduri rătăcesc în mintea ta acum? Când privești în cafeaua ta și, fără să-ți dai seama, zâmbești, având o expresie atât de blândă. Poate îți aduci aminte visul din noaptea trecută, sau de cineva, care ți-a făcut o mulțime de complimente, neaflând din ele nimic nou pentru tine, dar ai căpătat un plus de încredere. Sau poate zâmbești doar gândindu-te la vara ce a trecut și la prieteni. Sau te gândești la mine, precum și eu mă gândesc la tine. Ești atât de aproape, însă eu doar te privesc.

Și pentru o clipă, poate chiar mai puțin, ea și-a ridicat ochii și s-a uitat la el, de parcă a simțit privirea lui, și astfel privirile lor s-au întâlnit. Nefind în stare să oprească timpul, pentru a savura acest moment și nici să rețină privirea ei, nu-i mai rămase decât să o privească.

— Ești frumoasă. — gândi iarăși, — Cum să-ți spun că visez să te îmbrățișez și să inspir aroma părului tău mătăsoș? E atât de greu să-ți explic ce însemni pentru mine, ce simt. E un uragan, furtună, tornado, nu am suficient aer. Mă blestem pentru că sunt un romantic,

iubitor al valurilor mării și al mirosului fumului de foc pe mal de lac, strigătelor pescărușilor și picăturilor de ploaie... Îmi pare rău că nu sunt un dur, capabil să facă pași hotărâți, pe care tu ai putea să-l îndrăgești.

Ea se ridică brusc, se apropie și îl luă de mână, cerându-i să o urmeze. Oscar simți că i se taie respirația, inima începu să bată mai repede, genunchii prinseră a tremura și în piept a devenit nefiresc de cald. E atât de încântătoare starea asta. Într-adevăr, acum, când e alături de fata visurilor sale, este răvășit de sentimente profunde, inexplicabile. Este înfricoșător, dar, în același timp, incredibil de plăcut.

După o noapte magică, a venit și dimineața...

Oscar stătea pe marginea patului și o privea cum doarme. La orizont apăruse soarele și clipă după clipă umplu camera cu lumina dimineții. Uite o rază, lunecă încet, se apropie de ea, iar în moment ce îi atinge fața, ea deschide ochii și se întinde ca o pisică.

— Bună dimineața. — spuse Oscar.

Ea a zâmbit vesel și grațios, s-a ridicat, s-a apropiat de el și l-a îmbrățișat atât de strâns, de parcă ar fi vrut să nu se desprindă de el niciodată, șoptindu-i:

— Te iubesc.

Oscar a sărutat-o ușor și a îmbrățișat-o cu tandrețe.

— Și eu te iubesc, doar pe tine.

Erau două ființe absolut fericite, tandru îmbrățișate și fuzionate într-un singur sărut. Erau fericiți,

cum nu a fost nimeni niciodată.

În acel moment ceva s-a întâmplat, lumea lor fragilă a început să se prăbușească. Ea și-a slăbit îmbrățișarea, l-a privit în ochi și i-a zis:

— Iartă-mă... și adio. — și a dispărut din brațele lui, asemeni ceții matinale.

Abia acum teama cea mai mare s-a adevărit, — a fost un vis.

Oscar refuza să se trezească, încercând să se agațe de feericul fir nocturn, care încă îl lega de ea, chiar dacă e doar o iluzie. Mai cerea doar o clipă, pentru a o vedea acolo, pentru a fi împreună. Dar zadarnic.

Privind în jur, a conștientizat că e acasă, iar afa-ră e noapte târzie. S-a trezit definitiv, s-a ridicat și a mers încet spre fereastră. Noaptea coborâse asupra orașului, înghițind fiecare clădire. Oscar și-a lipit fruntea de geam, privind în întuneric.

Iată a căzut o stea de pe cer, apoi încă una. Interesant, sunt meteoriți, care, milioane de ani, au călătorit, conspirând cu universul, ca anume acum să ajungă în preajma pământului și să atingă straturile înalte ale atmosferei, în acest moment când el privește prin geam? Sau sunt stele, ce cad atrase de greutatea dorințelor lui?

Gândindu-se la asta, și-a dat seama în ce joc teribil l-au încătușat visele. L-au smuls din viața singuratică, monotonă, constantă, revărsând peste el o cascadă de emoții incredibile, sentimente ciudate,

demult uitate, apoi, brusc, trăgându-l din acea lume atât de frumoasă, gingașă și sentimentală, l-au adus înapoi în viața lui ciudată, în care demult nu a simțit ceva atât de frumos.

Luna, probabil, strălucește la fel și în fereastra ei, cu lumina palidă, iluminând un dulce îngerăș, care doarme fără să bănuiască ce se întâmplă cu Oscar și cât de mult îi este dor. Măine dimineață, ea se va trezi fără cea mai mică suspiciune, că, a fost cu el în acea lume fragilă, unde erau fericiți.

— Nu-i nimic, — își zise gânditor Oscar — viața merge înainte, zilele se perindă una după alta, dar întreaga viață voi purta speranța că, mai târziu, acest vis va deveni realitate, și în viața mea va fi și acea dimineață frumoasă, și acele cuvinte de neuitat. Iar până atunci, rămân să visez.

* * *

— Plouă. Cât de urât plouă.

Oscar privea prin geam. Stropii mici și grei cad neconținut, într-un ritm infernal, de parcă aveau scopul să înece orașul.

— Urăsc ploaia, — se gândea el — deși îmi pare straniu, pentru că, mai înainte îmi plăcea să stau în ploaie, admiram acest timp posomorât, simțeam cum îmi spală gândurile, cum îmi limpezește conștiința,

cum îmi purifică sufletul. Dar asta era cândva, demult, poate în altă viață, pe care nu o mai țin minte. Acum, ploaia a devenit și pentru mine motiv de disperare, ca și acest anotimp blestemat de toamnă. Timpul depresiilor și inimilor frânte. Pe astfel de timp poți să te gândești doar la propria singurătate. Singurătate, încă un cuvânt pe care îl urăsc. Și, iarăși straniu, pentru că odinioară îmi plăcea să stau singur, să mă scufund în gânduri și să petrec timpul în liniște, în singurătate. Acum însă, ea mă apasă atât de tare, de parcă întreg pământul s-a lăsat peste mine. Iată, ca să vezi, încă doi îndrăgostiți!

Jos, pe stradă, trecea o pereche, sub umbrelă.

— De ce acum mă uit cu ochi răi la cei ce se iubesc și, râd sarcastic când cineva vorbește de dragoste? Doar cândva credeam în ea, și mă străduiam să-i conving pe toți că dragostea există. Iar acum, acum am ajuns asemeni unui moșneag, care nu e mulțumit de nimic. Îndrăgostiți! Oare câtă lume e îndrăgostită pe această planetă? Odată făceam și eu parte din categoria aceasta. Odată și eu eram îndrăgostit.

Oscar și-a închis ochii.

Norii s-au adunat peste oraș, arătând înfricoșător de negri. Ploua intens, dar fără vânt. Oscar ținea într-o mână o umbrelă nedeschisă, iar în alta își ducea pantofii. Nu avea nevoie de umbrelă. Zâmbind, și-a ridicat capul și a desfăcut mâinile, lăsând picăturile să-i cadă peste față. Alături de el era iubita lui, Kim,

și ea cu fața spre cer, lăsând ploaia să-i mângâie părul lung. Oscar o privi cum stătea cu ochii închiși, dar peste o clipă, zâmbi, cu zâmbetul ei fermecător, care, de fiecare dată îl scotea din minți, și s-a întors spre el. A mai privit-o scurt în tăcere, apoi a zâmbit și el.

— Ești foarte frumoasă! — îi spuse, — Te iubesc cu fiecare minut tot mai mult.

În loc de răspuns, ea s-a apropiat și l-a îmbrățișat strâns, iar el și-a lăsat capul pe umărul ei. Iar când ea și-a desfăcut brațele, el a mai rămas cu ochii închiși, i-a deschis anevoie și, a încercat să facă un pas, dar s-a clătinat, de parcă ar fi fost beat, însă și-a ținut echilibrul. Kim a râs.

— Ador cum râzi. — i-a spus Oscar zâmbind.

— Iar eu ador starea pe care o ai după ce te îmbrățișez sau te sărut. — spuse fata.

— Mă îmbată îmbrățișările tale.

— Oare cum ne privește lumea acum?

Oscar s-a uitat în jur, însă strada era pustie. Ea a continuat să râdă. S-a întors și a prins a se îndepărta de el, pășind cu picioarele goale prin apă. El a urmat-o.

Oscar a deschis ochii.

Abia acum începea să înțeleagă expresia: „Unii oameni merg prin ploaie cântând, iar alții înjurând”.

— Amintiri, frumoase amintiri. Sau, poate, cred eu că sunt amintiri, dar, de fapt, sunt vise? Poate chiar mi s-a întâmplat asta, dar în altă viață, sau mi

se întâmplă într-un univers paralel, unde sunt cu ea în prezent?

El a tras adânc aer în piept.

Când nu plouă mult timp, pe străzi se adună toată murdăria, dar nu în sens direct. Rămâne doar energia negativă a comunității noastre, murdăria oamenilor cărora nu le pasă de nimeni, a celor obsedați în goana după ceva, și egoismul, fățarnicia. Toate acestea inundă atmosfera cu o mizerie totală, o poluare a gândirii, poluare a conștiinței noastre.

— Dar cum am ajuns și eu să permit conștiinței mele să fie poluată? Cum am ajuns și eu să văd totul în gri? Cum am ajuns să nu-mi pese de nimic? Va veni o zi când ploaia va spăla tot acest noroi de pe străzi, îmi va curăți mintea, mă va face să pot din nou gândi limpede și să am viziuni proaspete despre tot. Ehhh... ploaie, cât de mult am nevoie de acea ploaie.

A sunat telefonul, care a întrerupt gândurile. Straniu efect are acest telefon anume acum. De câte ori sună, Oscar tresare, cu toate că, înțelege perfect, — nu va fi acel sunet pe care cu atâta disperare îl așteaptă. Oricum, reacția este de fiecare dată aceeași. Brusc, s-a întins spre telefon, iar după ce a citit pe ecran numele persoanei care sună, a mai răsuflat o dată adânc apoi a răspuns:

— Alo.

— Salut prietene! — Alex, ca de obicei, avea dispoziție bună — Ce faci?

— Salut. Nimic, priveam televizorul.

— Și ce-i cu vocea asta tristă?

— Îți pare.

— Te cunosc prea bine ca să-mi pară. Aș putea presupune că timpul de afară e de vină, dar știu care este motivul real.

Alex era la curent cu toată situația, pentru că prietenii apropiați știu ce s-a întâmplat în viața lui Oscar. Toți s-au străduit să-l ajute cumva; cu un sfat, cu o susținere, cu o sustragere din acea realitate în care el însuși s-a condamnat să fie prizonier.

— Da. — a răspuns trist Oscar.

— Fără schimbări?

— Fără.

— Și cât mai ai de gând să fii în starea asta? — Alex, evident, avea dispoziție bună.

— Dacă ar depinde de mine.

— Ei lasă, hai să luăm o gură de aer proaspăt, peste cinci minute vin după tine.

— Nu, stai. Nu vreau să merg nicăieri. Serios, ar fi mai bine să stau acasă.

— Nu accept, nu mă impune să urc la ușa ta.

Alex a închis fără să asculte vreo replică, pe care Oscar o avea pregătită pentru astfel de cazuri. Oscar iarăși a respirat adânc, a pus telefonul pe masă și a aruncat o privire spre dulap.

Prietenii lui nu au trecut prin asemenea stare, și deseori schimbau tema când se vorbea despre trecut.

Unii dintre ei încă nu și-au găsit perechea, nu aveau experiență în amoruri, nu au suferit, însă fiecare dintre ei se străduia în felul său să-l aline cumva pe Oscar. Sfaturile unora nu-l puteau ajuta, alții dimpotrivă ofereau sfaturi bune, pe care, desigur, Oscar nu le va urma, dar aprecia mult străduința lor.

Alex va veni și va insista, nu o face din răutate, nu sunt motive pentru supărări sau contraziceri, poate chiar nu i-ar strica o plimbare.

Peste câteva minute a sunat iarăși telefonul. Oscar a răspuns și s-a apropiat de geam:

— Voi fi jos în treizeci de secunde. — a spus el și a închis.

Alex aștepta la scară, Oscar s-a apropiat, i-a întins mâna și l-a îmbrățișat.

— Două săptămâni nu te-am văzut, — a spus Alex — dar tot cu fața mâhnită ești.

— Stabilitatea e semn de profesionalism.

— Da, în chestia asta tu deja ești campion. Urcă, ne așteaptă Tobias.

— Cum? Ai spus că vom lua o gură de aer!

— Așa, acum mergem să-l salutăm și pe Tobias.

* * *

Și Tobias, era un prieten bun, care a copilărit împreună cu Oscar și Alex. În restaurant era puțină

lume, ceea ce permitea să fie observat Tobias îndată. Ei s-au îndreptat spre masa acestuia.

— Salut. — Alex a întins mâna.

Tobias s-a ridicat, l-a îmbrățișat pe Alex, apoi pe Oscar.

Alături de Tobias era o fată, necunoscută. Oscar a aruncat o privire spre ea, drăguță fată — atât. Probabil Tobias iarăși e în relație. Unde găsește atâtea fete frumoase, rămâne secret, însă nu e de mirare pentru un băiat ca el.

— Eu sunt Amber. — amabil s-a prezentat ea, — Încântată de cunoștință.

— Oscar. — răspunsul lui a fost mai dur — La fel și eu.

Straniu, s-a prezentat doar lui, probabil Alex era cunoscut de ceva timp.

S-a apropiat chelnerul, și toți au făcut comanda.

— Cum merg treburile Oscar? — a deschis conversația Tobias.

— Totul e pe vechi. — a răspuns el.

— Nu-i nimic, va trece mașina încasatorilor și pe strada noastră. — a râs Tobias.

— Bună încurajare.

Tobias era în dispoziție bună, doar că Oscar acum nu era pregătit să aprecieze gluma lui, deși, totuși, a zâmbit. Ce vină are? Probabil noua lui pasiune îl face să se simtă fericit, dimpotrivă te poți bucura pentru el.